

Pierdut și găsit

Arthur W. Pink

Predici și eseuri

PIERDUT ȘI GĂSIT

Arthur W. Pink

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library. Pentru publicații cristicentrice, contactați Chapel Library la adresa 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaturi, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

PIERDUT

O, cât de mulți sunt aceia care nu au nici o grijă și nici nu conștientizează cât de disperată este starea lor spirituală! Deși nu se consideră perfecți, totuși ei nu cred că greșelile lor ar fi suficient de serioase. Ei se văd persoane respectabile, buni cetățeni, așa încât nimic nu le tulbură conștiințele. Ei cred că în mod sigur nu stau mai rău decât vecinii lor credincioși, și, deși numai rareori citesc Biblia sau merg la o biserică, sunt siguri că vor ajunge în Rai când vor muri. Unii dintre ei vor admite că, sigur, sunt păcătoși, dar își imaginează că faptele lor bune le întrec de departe pe cele rele. O parte mai mică a lor au fost stropiți cu apă când erau bebeluși, au mers la o lecție-două în biserică pe când erau copii, și-au spus rugăciunile în fiecare seară, și mai apoi au devenit membri ai bisericii. Cu toate acestea, până în acest moment, ei nu au conștientizat niciodată că în fapt ei sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu, că sunt o urâciune în ochii sfințeniei Lui, și că tot ce merită ei este iadul. Cum trebuie așadar înțeleasă această situație tristă a lor? 2 Corinteni 4:3-4 ne spune următoarele: *„Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei*

ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia.”

Scopul apostolului era să sublinieze faptul că motivul pentru care oamenii nu sunt mântuiți când li se predică Evanghelia nu ține de vreo neclaritate în mesajul ei, ci în influența vicleană a Satanei. Ei nu văd frumusețea sau slava Evangheliei, nu văd nimic atractiv în ea pentru situația lor, și de aceea o disprețuiesc și o resping. Chiar dacă Satana stăpânește în inimile și viețile lor (Efeseni 2:2), totuși această respingere vine cu consimțământul lor liber. Ei ascultă și se supun vocii Satanei de bunăvoie. Stăpânirea lui peste ei este întreținută prin păstrarea minților lor în întuneric, înșelându-i și amăgindu-i, întunecându-i prin mândrie, prejudecăți, și prin propriile lor păcate și stricăciuni. Dar vina le aparține lor în întregime, pentru că ei sunt hotărâți să își urmeze această cale cu orice preț, sunt deciși să își închidă urechea la cele mai insistente și serioase avertizări care li se prezintă, și neglijează muștrările propriilor lor conștiințe.

Nicăieri altundeva nu putem descoperi care este starea reală a omului firesc, decât în Scriptura care ne descoperă adevărul. Aici, situația omului este diagnosticată cu precizie totală, de către Medicul Divin. Și sunt mulți termeni folosiți aici de Duhul Sfânt pentru a descrie starea gravă și înfricoșătoare la care au fost aduși toți descen-

denții lui Adam, prin căderea în păcat; și între acești termeni, probabil că nu este vreunul mai clar și mai uluitor decât termenul PIERDUT. Cât de fioros sună acest cuvânt! Cât de multe lucruri sunt însumate în acest singur cuvânt! El arată că omul firesc este într-o stare plină de păcat, nenorocită și cu totul periculoasă, în care este despărțit de Stăpânul său, departe de Dumnezeu, pierdut și rătăcit cu totul și de bunăvoie sa pe calea către pierzare. Pierdut – un călător ducându-se către veșnicie, folosind însă drumul care conduce la o distrugere sigură și veșnică. O creatură care a pierdut acceptul și favoarea Creatorului ei, și care este acum un paria, un exilat de la fața Lui. Unul care s-a cheltuit pe sine în risipă, trăind o viață destrăbălată, iar acum este sărac, falit din punct de vedere spiritual. Unul care se află departe de calea păcii și a binecuvântării, complet incapabil să o găsească și să se întoarcă pe ea.

Scripturile sunt departe de a prezenta omul căzut în păcat ca fiind numai parțial ruinat, sau în a-i prezenta situația ca fiind atât de puțin schimbată încât, prin puțin efort personal și puțină perseverență s-ar putea restaura la starea originală de slavă. „Cei răi sunt stricați încă din pântecul mamei lor.” (Psalmii 58:3), și orice păcat pe care ei îl săvârșesc nu face decât să îi conducă și mai aproape de focul veșnic. Ei trăiesc în această lume „fără Dumnezeu”, și de aceea sunt străini de El, „fără nădejde” (Efeseni 2:12). Și de la aceasta nu există vreo excepție: Cuvântul

Lui, care nu poate minți, afirmă următoarele, „Dar toți s-au rătăcit, toți s-au dovedit niște netrebnci; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Psalmii 14:3). „Dar omul pus în cinste nu dăinuiește, ci este ca dobitoacele care se taie” (Psalmii 49:12). „Este un popor cu inima rătăcită; ei nu cunosc căile Mele” (Psalmii 95:10). Se prea poate, cititorule, să fi fost născut din părinți creștini și să fi fost crescut cu evlavie, dar dacă nu Îl ai pe Hristos – indiferent cât de respectat ai fi de semenii tăi, sau cât de religios ai fi – ești PIERDUT, atât de pierdut încât ar trebui să fii disperat de situația ta.

Și pe cât este de îngrozitor acest lucru, pe atâta oamenii se agață de minciuni și de amăgiri, și cât de mulți sunt aceia care se amăgesc singuri. Opinia generală a oamenilor este că, cumva, omul trăiește viața aceasta ca pe un test, și dacă nu face anumite fapte și nu trăiește un anume fel de viață, atunci inevitabil el va ajunge să fie pierdut. Dar o astfel de idee este total opusă învățaturii clare a Sfințelor Scripturi. După cum am văzut, 2 Corințeni 4:3 vorbește despre „*cei ce sunt pe calea pierzării*” – nu despre cei ce vor fi pe ea. Dacă cititorul nu și-a predat viața în stăpânirea și Domnia lui Hristos, și nu și-a pus credința în sângele ispășitor al Lui, atunci el este pierdut chiar în acest moment, și se află în cel mai iminent pericol al pierzării veșnice. El este ca un om cu ochii închiși care se plimbă pe marginea prăpastiei. Starea spirituală a omului

pierdut este atât de înfricoșătoare încât nici nu se pot găsi cuvinte ca să fie descrisă. Este atât de lipsită de speranță pe cât este situația unui om aflat pe patul de moarte, bolnav de o boală incurabilă. O turmă pierdută, un copil pierdut, sunt situații demne de milă, dar ce minte poate ilustra tragedia unui SUFLET PIERDUT? Dacă nu intervine un Dumnezeu suveran și dacă nu face El o minune a milei Sale pentru recuperarea unui astfel de om, el este pierdut în prezent și pierdut pe vecie.

Nu doar că este pierdut acum, ci el este pierdut încă de când a venit pe această lume, da, încă dinainte chiar de a exista, pentru că Hristos a spus că, „Fiul omului a venit să mântuiască ce **era** pierdut” (Matei 18:11). Pierdut în Adam, căci atunci când capul legământului a apostaziat, toți urmașii lui, pe care i-a reprezentat, au căzut în el, odată cu el, au murit din punct de vedere spiritual. Astfel, omul este pierdut în mod **privativ**, în sensul că el nu mai este ceea ce a fost la început – în acea stare de neprihănire și comuniune cu Creatorul lui, nu este capabil să împlinească voia Lui – toate acestea au fost pierdute în momentul când primii părinți au păcătuit, și el a păcătuit în ei. El este pierdut și în mod **volitiv**, în sensul că un astfel de om este acum ceea ce el n-ar trebui să fie, anume o creatură stricată, un infractor vinovat, un copil al neascultării. El este pierdut și din punct de vedere al **justiției**, aflându-se

sub blestemul Legii lui Dumnezeu, pe care a încălcat-o, fiind condamnat la moarte, „deja condamnat” (Ioan 3:18, trad. lit. KJV), cu mânia lui Dumnezeu rămânând asupra lui (Ioan 3:36). El este pierdut **prin propriile sale merite**, pentru că păcatele și nelegiuirile sale merită să fie condamnate cu moartea veșnică, care este plata păcatului, și pe care omul și-o merită din plin. Omul este pierdut și din punct de vedere al **puterii sale** în ceea ce privește abilitatea sau putința de a se recupera pe sine: „nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună” (Romani 8:7). În creatura căzută în păcat nu există nici o posibilitate de a găsi ajutor, căci el este „fără putere” (Romani 5:6). Neputința morală a omului este atât de mare încât el este complet incapabil să facă orice lucru care să aibă valoare din punct de vedere spiritual: „Poate un Etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ieremia 13:23).

Astfel, omul este pierdut în orice fel posibil și în orice sens. Din punct de vedere federal [adică în Adam – n.trad.], prin imputarea vinovăției păcatului primar al reprezentantului său [Adam – n.trad.]. În mod natural, prin transmiterea naturii stricate de la părinții săi. În mod practic, prin comportamentul stricat propriu: „te-ai distrus singur” (Osea 13:9, trad. lit. KJV). În modul de mani-

festare, prin formarea și practicarea obiceiurilor păcătoase, astfel încât acum omul este „prins în înseși nelegiuirile lui, și este apucat de legăturile păcatului lui” (Proverbe 5:22). Pierdut de la fața lui Dumnezeu, căci **El** nu primește de la cel nenăscut din nou nici un fel de dragoste, slujire sau slavă, astfel încât astfel de oameni Îl deposedează de cinstea pe care o merită din partea creaturilor Sale. Omul este pierdut și abandonat în voia minții sale: el este pierdut de la tot ce este rațional, pierdut de la gândirea și distincția lucrurilor care sunt drepte, pierdut de la a lua aminte la drepturile pe care Dumnezeu le are asupra lui; pierdut de la orice simț al rușinii față de starea oribilă a sa înaintea Celui Preasfânt; atât de pierdut încât găsește „plăcere în neleguire” (2 Tesaloniceni 2:12). Pierdut de la fericirea adevărată și de la evlavie; pierdut de la calea sfințeniei, a păcii și a siguranței. Pierdut în păcat, în ignoranță și greșală. Pierdut iremediabil, ca o oaie care rătăcește tot mai departe, până când piere. Omul este complet incapabil să își găsească calea înapoi la Dumnezeu, căci el se află în întuneric total – un rătăcit într-un deșert fără cărări, pierind în sălbăticia înfiorătoare.

Dar ceea ce face situația omului și mai gravă este că el nu are nici măcar dorința de a fi restaurat. El este atât de decis și în mod atât de pervers să fie propriul lui stăpân, și merge cu încăpățânare înainte în a-și satisface propriile plăceri și a-și croi singur drumul său, încât el în loc să se

întorcă la Dumnezeu, alege constat orice cale care duce cât mai departe de El. Astfel de oameni resping muștrările Lui și se împotrivesc cercetărilor Duhului Său. Chiar dacă uneori nu pe buzele lor, întotdeauna în inimile lor, ei zic „lui Dumnezeu: „Pleacă de la noi. Nu voim să cunoaștem căile Tale” (Iov 21:14). De aceea, ei mai degrabă ar prefera să fie distruși decât să se întâlnească față în față cu Dumnezeu și astfel să trebuiască să dea socoteală Lui pentru viețile lor (Romani 14:12). Ei urăsc sfințenia Lui și sfidează dreptatea Lui, disprețuind în același timp bunătatea Sa și abuzând de îndurările Lui. Singura „viață” pe care ei o cunosc își are locul în această lume, și constă în satisfacerea poftelor firii lor pământești. Nimeni nu va ști cât de groaznică este starea omului pierdut până când nu va experimenta pe pielea proprie mânia lui Dumnezeu în iad, sau până când nu va admira slava Sa în Rai, și astfel să poată măsura distanța înfricoșătoare până la care fusese depărtat de El.

Acum, dragă cititorule, dacă tu nu Îl ai pe Hristos, cele descrise mai sus ilustrează chiar starea groaznică **a ta**, și, după cum am arătat, acesta este însăși diagnosticul fără greșală pe care Dumnezeu Însuși îl pune. Chiar în acest moment, **tu ești un suflet pierdut**. Și asta nu pentru că aceasta ar fi opinia autorului acestei broșuri, ci pentru că este sentința solemnă a Judecătorului tău. O, dacă ai

putea să îți vezi starea. Nu pentru că aceasta ar fi o condiție a mântuirii sau a acceptării ofertei Evangheliei de către tine, ci pentru că lucrarea lui Hristos pentru păcătoși, și nu aceea a Duhului în ei, reprezintă singurul fundament al oricărei speranțe biblice la mântuire. Totuși, cei care se cred perfecți nu au nevoie de doctor, ci cei care știu că sunt bolnavi, și până când nu este produsă asupra lor o minune a harului, sufletele lor nu pot avea simțământul unei stări pierdute, căci până atunci, omul are urechea astupată la chemările lui Dumnezeu, și nu este în nici un fel afectat de păcatul său printr-o întristare după voia Lui. Cititorule, poate că spui, „Bine, dar am fost mântuit”. Răspunsul nostru este următorul, „Asigură-te că ai **dovezi** scripturale asupra acestui lucru în inima și în viața ta”.

GĂSIT

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). Obișnuința noastră cu aceste cuvinte ne face să fim gata să le depozedăm de caracterul impresionant și să pierdem astfel simțul minunății la vederea lor. În primul rând, în legătură cu Acela care a venit să ne caute, și care a fost nimeni altul decât Cel Preaiubit, co-egalul Tatălui. Pentru a se angaja în această căutare, a fost nevoie ca El să părăsească cerul și să coboare aici pe pământ. Și chiar mai mult: a fost nevoie ca El să se întrupeze și să ia asupra Sa nu natura îngerilor, ci să fie făcut „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8:3). Și nici asta nu a fost suficient, ci El a trebuit să se ducă acolo unde se aflau obiectele căutării Sale, lucru care a condus la faptul că El a fost făcut păcat pentru noi, a venit sub blestemul Legii încălcate de noi, fiind abandonat de Dumnezeu pentru o vreme. Aceste lucruri au fost absolut necesare pentru ca oameni din rasa căzută a lui Adam să poată fi recuperați, căci în ei înșiși nu există nici o speranță, fiind ruinați iremediabil. Dar Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Fiul omului, pentru a aduce speranță celor

deznădăjduiți, pentru a da viață celor morți în păcate, pentru a vindeca pe cei incurabili, pentru a căuta – nu doar pentru a oferi, ci în mod **practic** – pentru a căuta ȘI mântui ce era pierdut.

Nu există nici o posibilitate ca o astfel de misiune să eșueze, pentru că succesul total al ei a fost garantat de Dumnezeu prin implicarea resurselor Sale infinite, motiv pentru care Isus a fost anunțat în mod divin ca fiind un copil, „și-i vei pune Numele Isus, pentru că El va **mântui** pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21) – nu doar că El va fi dornic, în ceea ce-L privește, să facă asta, ci că în ciuda lipsei de dorință naturală și a opoziției oamenilor, El îi va **mântui**. A, dar iată cine sunt cei care se bucură de această favoare și binecuvântare inegalabilă: nu este întreaga omenire, ci este „poporul Lui” – adică aceia dăruiți Lui de către Tatăl încă dinainte de întemeierea lumii (Ioan 17:2, 24; Efeseni 1:4). Nu sunt cuprinși aici „câinii” (Matei 7:6), „lupii” (Matei 10:16) sau „caprele” (Matei 25:32), ci „oile” pentru care Hristos a venit pentru a le căuta și a le mântui (Ioan 10:16), și pentru care El Și-a dat viața Sa infinit de prețioasă (Ioan 10:11); iar aceste lucruri s-au petrecut fără cea mai mică probabilitate de eșec, ci cu garanția infailibilă că El „**va vedea** o sămânță de urmași... Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora” (Isaia 53:10-11). După cum Domnul Isus a spus atât de clar, El avea să se ducă „după cea pierdută, până când o găsește”

(Luca 15:4), fiindcă atâta vreme cât o oaie pierdută nu-și caută singură stăpânul, Păstorul trebuie să plece să își caute oaia. Și El face lucrul acesta, în harul Lui uimitor, cu fiecare din aleșii lui Dumnezeu, și de aceea El declară în ce privește pe fiecare dintre ei, „găsit de **cei ce nu Mă cautau**” (Isaia 65:1). Din citatul apostolului în Romani 10:20 este clar faptul că, în ce privește aplicabilitatea generală a lui, acel verset reprezintă o profeție a întoarcerii lui Dumnezeu cu fața către Neamuri, după abandonarea evreilor ca națiune. Neamurile păgâne niciodată nu au căutat pe Dumnezeu, și nici n-au chemat Numele Lui; cu toate acestea, fără vreo cerere din partea lor, predicatorii Evangheliei au fost trimiși la ei. Însă, după cum arăta Calvin, situația lor „simboliza o realitate universală”. Și este adevărat, după cum ne arată din plin atât Vechiul, cât și Noul Testament. Mântuirea oricărui păcătos pierdut este datorată exclusiv harului măreț și suveran al lui Dumnezeu, nicidecum oricărui lucru pe care păcătosul l-ar putea face sau și-ar putea propune să îl facă, căci el nu doar că nu-și poate obține mântuirea cu ceva, ci el nici măcar **nu caută** această mântuire.

Să luăm exemplul lui **Avraam**, situația lui fiind una caracteristică pentru toți, pentru că el este denumit „tatăl [sau prototipul] tuturor celor care cred” (Romani 4:11). Iosua 24:2, 14 ne descoperă circumstanțele în care el trăise înainte de și la momentul când Dumnezeu l-

a „găsit”: el venea dintr-un popor idolatru, care slujea unor dumnezei falși. Când Domnul a smerit inimile mândre ale celor din Israel, El le-a amintit de originile lor și i-a îndemnat să privească la „spre gaura gropii din care ați fost scoși. Uitați-vă la părintele vostru Avraam” (Isaia 51:1-2) – pe care El l-a scos ca pe o ramură din flăcări. Faptele Apostolilor 7:2 ne arată că, „Dumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia”. Acela a fost un act al unei bunăvoințe speciale, căci El nu Se descoperise altora dintre semenii lui Avraam. Isaia 51:2 afirmă, „l-am chemat, când era **numai el singur**, l-am binecuvântat și înmulțit”; iar Iosua 24:3 spune, „Eu am luat pe tatăl vostru Avraam din cealaltă parte a Râului”. Astfel, în situația lui Avraam, Dumnezeu a fost găsit de cel care nu Îl căuta.

Să luăm exemplul lui **Iacov**. Dacă a existat vreodată un om care să exemplifice mai bine faptul că Dumnezeu a ales lucrurile de jos ale lumii (1 Corinteni 1:28), atunci Iacov este acela. Judecat după trup, nu era nimic atractiv sau plăcut în el. Egoist, trădător, înșelător, mincinos, era unul din personajele cele mai dezagreabile. Nu era nimic în el care să atragă dragostea lui Dumnezeu pentru el, și totuși în acea noapte memorabilă de la Betel, el a găsit pe Acela pe care nu-l căuta. Un fugar din casa tatălui său de frica mâniei fratelui său, cel mai probabil cu nici un gând la Dumnezeu în minte, el s-a așternut pe pământ ca

să doarmă, așezându-și capul pe o piatră. Acela a fost momentul când Dumnezeu oricărui har i S-a arătat ca un **Dumnezeu care dăruiește** (Geneza 28:13), și a declarat, „nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun” (Geneza 28:15). El L-a găsit pe Dumnezeu pe când el, Iacov, nu avea nimic, nu merita nimic altceva decât mânie, și Dumnezeu i-a dat totul, promițându-i să îl protejeze oriunde va merge.

Moise (Exod 3:1-2), evreii din robia egipteană, Samuel, David, sunt alte astfel de exemple. Dar haideți să ne uităm și la situația **femeii de la fântână** (Ioan 4), care ne arată fără îndoială că ea L-a găsit pe Domnul, deși nu Îl căuta. O samariteană disprețuită, o adulteră, izgonită de alții, vine în mijlocul zilei – pe când ea credea că nu era nimeni la fântână – ca să ia apă. Ea nu știa nimic de Domnul Isus, și nici nu se aștepta să Îl întâlnească, cu atât mai puțin nu se gândea că avea să fie convertită chiar în acea zi. Sărman suflet rătăcit! Dar Hristos era acolo, la fântână: El ajunsese acolo **primul**, pentru că El este Alfa și Omega al mântuirii. Era acolo și o aștepta! El cunoștea totul despre nevoia ei disperată și era gata să o ajute. El venise acolo ca să îi lumineze mintea ei întunecată, să depășească prejudecățile ei, să îi supună voința ei răzvrătită, să Se **invite pe Sine** în inima ei. Așa a și făcut, și ea „și-a lăsat găleata” și s-a întors bucurându-se, pentru a fi un martor al harului Său în localitatea ei.

Iată și cazul lui **Saul din Tars**. El era un fariseu care se credea neprihănit prin faptele sale, și când unul ca el venea la Dumnezeu, nu o făcea pentru a căpăta îndurare din mâinile lui Dumnezeu, ci pentru a-I mulțumi că el nu era ca alți oameni, pentru a se lăuda cu faptele lui bune. El aparținea acelei partide care în loc să vadă ca binevenită lucrarea plină de har a lui Hristos, se plângea de faptul că El era prieten cu vameșii și păcătoșii. Ba mai mult, Saul era plin de dușmănie împotriva Lui și a luat inițiativa de a conduce acțiunile de persecutare și de hoinărire a celor care erau ai lui Hristos. Nu doar că el și-a dat acordul la omorârea lui Ștefan, ci „făcea prăpăd în Biserică”, intra în casele membrilor ei și îi arunca în închisoare. După ce a obținut aprobarea marelui preot al evreilor, și în timp ce „sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului”, Saul a fost găsit de Hristos. Nici vorbă ca Saul să Îl caute pe Domnul, ci dimpotrivă, el I se împotrivea cu toată puterea, după cum ne sunt clare cuvintele Domnului din Faptele Apostolilor 9:5, care arată că Duhul se lupta cu el; în ciuda faptului că fusese descoperit, el arunca **înapoi** cu piciorul în țepuș!

Dar poate că cititorul ar exclama, „Dar **situația mea** a fost foarte diferită de a oricăror din aceia pe care i-ai descris până acum, căci am fost mai degrabă ca Nicodim, Bartimeu, sau ca tâlharul de pe cruce: sigur că am fost un mare păcătos, dar totuși am conștientizat starea

mea pierdută și L-am căutat cu zel și cu sârguință pe Domnul”. Chiar și așa – nu ai făcut decât ceea ce Dumnezeu oricum poruncise tuturor să facă (Isaia 55:6) – aceasta nu contrazice în nici un fel tot ceea ce noi am spus. Dumnezeu a fost la fel, și în **cazul tău**, înaintea ta, căci nu doar că El te-a ales înainte ca tu să Îl alegi (Ioan 15:16), și te-a iubit înainte ca tu să manifesti cea mai mică fărâmiță de dragoste pentru El (1 Ioan 4:19), acționând asupra ta înainte ca tu să te îndrepti către El. El a trebuit să rostească cuvântul care să te învie din mormântul tău spiritual (Ioan 11:43), care să îți deschidă ochii tăi orbi ca să fii capabil să îți conștientizezi starea ta pierdută, care să îți schimbe inima înainte ca ea să fie dispusă să Îl caute pe El, și care să te atragă (Ioan 6:44) pentru ca apoi tu să vii la El. Astfel, tu nu poți avea nici un motiv de laudă, nimic pentru care să poți pretinde că este meritul sau acțiunea ta: toată gloria pentru mântuirea ta aparține numai și numai Domnului.

„Se duce după cea pierdută, până când o găsește... După ce a găsit-o, o pune cu **bucurie** pe umeri” (Luca 15:4-5). Cât de mărunț pare **acest aspect** al mântuirii noastre astăzi, fiind ignorat fie de cei de la amvoane, fie de cei din strană! Suntem atât de centrați pe noi înșine, atât de ocupați cu ce beneficii avem de pe urma răscumpărării noastre, încât am ajuns să dăm atât de puțină importanță la ceea ce aceasta înseamnă pentru Însuși Răscumpărătorul

nostru. O, ce satisfacție sfântă are El de fiecare dată când vede truda suferinței sufletului Său! Cât de încântată este inima **Sa** oridecâteori El asigură de mântuirea veșnică pe încă unul din aceia care I-au fost încredințați de Tatăl! În anticiparea acestor lucruri a îndurat El suferința de pe cruce (Evrei 12:2). Mai mult, după cum Luca 15:6 continuă să ne arate, El împărtășește **bucuria Sa** cu cei de „acasă” din cer: de fiecare dată când unul din aleșii lui Dumnezeu este mântuit, bucurii nespuse sunt vestite în Rai! „Orice arătare a harului Mântuitorului este o comoară așezată pe coroana Sa de Mijlocitor. O, ce inimi avem noi, ca să nu fim mai smeriți înaintea Lui, mai mulțumitor Lui, mai bucuroși în El! Doamne Isuse, ajută-ne ca noi, păcătoșii dintre neamuri, să privim înapoi, să privim în sus, să privim înainte, să ne smerim, să fim mulțumitori și cu bucurie în inimă. Privește înainte, suflete, căci cerul este înaintea ta. Isus stă acolo gata să te primească, Tatăl gata să te îmbrățișeze, Duhul să triumfe asupra ta. Slava va finaliza ceea ce harul a început” (W. Mason, 1785).